

Що е Истина? — Номер Три

Пътят към Емаус

Jeff Pippenger

2023-09-07

В Евангелието от Йоан, непосредствено след Тайната вечеря и до момента, когато Исус отива в Гетсиманската градина, се намира дълъг разказ от четиринадесета глава до края на седемнадесета глава. В следващата статия възнамерявам да разгледам тези глави.

Настоящата статия е основата, върху която да се изгради разбирането за тези глави. От гледна точка на реформената линия в историята на Христос, диалогът между Христос и Неговите ученици в тези глави се развива непосредствено след триумфалното влизане и непосредствено преди кръста. Исус влезе в Ерусалим, след това имаше Своята последна трапеза с учениците, после се развива този разказ, а след това Той отива в Гетсимания и в полунощ на същия ден е арестуван, и започва процесът от седем стъпки, който води до разпятието. Той и учениците бяха пророчески разположени непосредствено след лагерното събрание в Ексетър и непосредствено преди Голямото разочарование, в една история, представена от движението на седмия месец. В разказа, който започва непосредствено след Тайната вечеря, първото нещо, което Исус казва, е:

Да не се смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене. Йоан 14:1.

Знаейки, че само след часове предстои голямо разочарование, Исус се стремеше да укрепи Своите ученици за настъпващата криза. Скрытата пророческа линия в рамките на четирите ориентири, които съставят събитията, символизирани като седемте гръма, е историята, в която се разгръщат тези три стъпки от повествованието в Евангелието от Йоан. Тази скрита линия в рамките на седемте гръма представлява историята от първото разочарование до последното разочарование.

Точно преди Исус да им каже „да не се смущава“ сърцето им, Юда Искариотски бе напуснал вечерята, за да отиде при Синедриона за трети и последен път. Когато напусна вечерята за третата си среща, той затвори своето благодатно време.

В контекста на скритата линия в символа на седемте гръмотевици триумфалното влизане на Христос представлява Среднощния вик, при който се проявяват две категории поклонници. Означителният белег на средната буква от еврейския език, която се използва за образуването на еврейската дума „истина“, е тринадесетата буква от еврейската азбука. Тринадесет представлява бунт и като пророчески означителен белег представлява Среднощния вик, при който неразумните девиси представляват проявление на бунт, както и Юда по време на означителния белег на триумфалното влизане.

„Имало е и винаги ще има плевели между житото, неразумните девиси заедно с мъдрите, онези, които нямат масло в съдовете си с кандилата си. В църквата, която Христос основа на земята, имаше користолюбив Юда, и ще има Юди в църквата на

всеки етап от нейната история.“ Signs of the Times, 23 октомври 1879 г.

Когато Юда върна парите, призна предателството си пред Каиафа, а след това и пред Христос, той отиде да се обеси. Когато излизаше от съдебната зала, той извика със самите думи, които изразяват затруднението на неразумната девица, когато тя осъзнава, че не е придобила маслото.

„Юда видя, че молбите му бяха напразни, и се втурна от залата, възкликвайки: Твърде късно е! Твърде късно е! Чувстваше, че не може да живее, за да види Исус разпънат на кръст, и в отчаяние излезе и се обеси.“ Копнежът на вековете, 722.

Юда илюстрира една фалшива вест на Среднощния вик като „се втурна от залата, възкликвайки: Твърде късно е! Твърде късно е!“ Вестта винаги проявява две класи поклонници и точно както в милеритската история, неразумните девици продължават след пристигането на истинската вест на Среднощния вик с една фалшива вест. Така в милеритската история имаме движението, което избра Уилям Милър за водач, като същевременно отхвърли вестта на третия ангел и се противопостави на малкото стадо, което последва Христос в Пресвятото място.

„Умът ми бе пренесен в бъдещето, когато ще бъде даден сигналът: „Ето, Младоженецът иде; излезте да го посрещнете.“ Но някои ще са се забавили да получат маслото за допълване на светилниците си и твърде късно ще открият, че характерът, който е представен чрез маслото, не може да бъде прехвърлен.“ Review and Herald, 11 февруари 1896 г.

Третият ориентир на скритата история представлява съд и е представен от последната буква на еврейската азбука. Тази буква е „Тав“, и когато се изписва, има формата на кръст. Кръстът представлява съд.

От първото разочарование в милеритската история до Среднощния вик, или от буквата алфа до тринадесетата буква, има ориентир, представляващ период от време, който е определен като времето на забавянето в притчата за десетте девици — време на забавяне, което се намира и във втора глава на Авакум. От Среднощния вик, или от тринадесетата буква на бунта, до великото разочарование, последната буква от азбуката, също има период от време, който бе наречен „движението на седмия месец“ — не защото е продължил седем месеца, а защото вестта на Среднощния вик посочваше, че Христос ще дойде на десетия ден от седмия месец на юдейския календар, който беше Денят на умилоствението.

Контекстът на повествованието от четиринадесета до осемнадесета глава на Йоан започва в период от време, който е образ на движението на седмия месец в историята на милеритите. Основната тежест на повествованието в Евангелието от Йоан е да подготви учениците за предстоящата криза на кръста (буквата „Тав“). Затова Христос посочва, че от Неговата смърт до възнасянето Му при Неговия Отец и до завръщането Му това ще бъде за Неговите ученици период на скръб, несигурност и разочарование. Както при пророческите характеристики на всички първи разочарования, представени в свидетелството на реформаторските линии, разочарованието включва състояние, причинено от пренебрегване

на една по-рано разкрита важна истина. Смъртта на Христос на кръста беше и е важна истина и Той беше казал на учениците пряко, че ще бъде разпнат и ще възкръсне, но кризата беше толкова голяма, толкова съкрушителна, че те забравиха онова, което трябваше да помнят.

„Когато Христос, Надеждата на Израил, бе прикован на кръста и бе издигнат, както бе казал на Никодим, че ще бъде, надеждата на учениците умря с Исус. Те не можеха да обяснят това. Те не можеха да разберат всичко, което Христос им бе казал предварително за това.“ Вярa и дела, 63.

Основната тежест на целия разказ в четирите глави от Йоан, с които се занимаваме, беше, че Исус подготвяше Своите ученици за периода на разочарование, който те щяха да преживеят, започвайки от среднощния арест на Исус, докато Той се завърне от възнасянето Си при Своя Отец. В четирите глави от Йоан този период от време, когато Христос отсъстваше от учениците, представлява време на забавяне. Исторически този период от време, който аз определям като време на забавяне, настъпи след кризата на кръста. В четирите глави, които предстои да разгледаме, те пророчески представят времето на забавяне, което започва с първото разочарование, а не след голямото разочарование на кръста.

Защо предполагам, че последното разочарование, за което Христос подготвяше Своите ученици, е предобразявало първото разочарование, което в реформаторската линия на Христос беше смъртта на Лазар? Този въпрос трябва да бъде разрешен, преди да можем да видим повествованието в четирите глави на Йоан в светлината, която поддържа истините, които сега се разпечатват във връзка със скритата история на седемте гръма.

В историята на Христос периодът от време между смъртта и възкресението на Лазар съответства на времето на забавянето. След това Христос отива в Йерусалим за Своя тържествен вход. В Йоан 14 Христос говори на Своите ученици по време на историята на онова, което щеше да бъде движението на седмия месец, започнало, когато времето на забавянето вече бе приключило с идването на вестта на Среднощния вик, която постави началото на движението на седмия месец.

За да се разбере как еврейската дума „истина“ потвърждава отъждествяването на скритата история, която е била разпечатана от символичната история на седемте гръма, е необходим известен внимателен анализ на вестта, която Христос тогава даваше на Своите ученици в Евангелието от Йоан, от четиринадесета до седемнадесета глава. Пример за използването на ориентира на голямото разочарование, за да се илюстрира ориентирът на първото разочарование, може да бъде разпознат в опитността на учениците по пътя за Емаус.

Това, което сложи край на времето на забавянето в историята на милеритите, бе поправянето на предишното погрешно предсказание за 1843 година. Делото на Самюъл Сноу в развиването на вестта, която въведе движението на седмия месец и която завърши с Голямото разочарование, може да бъде исторически проследено, като се следи израстването на Самюъл Сноу в разбирането чрез неговите публикувани писания и публичните му представяния, довели до лагерното събрание в Ексетър. Вдъхновеният коментар подхожда

към това развитие по различен начин, а не просто като към историческото развитие на окончателната вест на Сноу. Сестра Уайт ни уведомява, че вестта е била разпозната, когато Господ отдръпна ръката Си от една грешка в числата върху хабакуковата карта за 1843 година.

„Видях Божия народ радостен в очакване, взиращ се за своя Господ. Но Бог бе определил да ги изпита. Ръката Му покри една грешка в изчисляването на пророческите периоди. Онези, които очакваха своя Господ, не откриха тази грешка, и най-учените мъже, които се противопоставяха на времето, също не успяха да я видят. Бог бе определил Неговият народ да преживее разочарование. Времето отмина, и онези, които с радостно очакване бяха гледали към своя Спасител, станаха тъжни и обезсърчени, докато онези, които не бяха възлюбili явяването на Исус, а бяха приели вестта от страх, се зарадваха, че Той не дойде в очакваното време. Тяхното изповядване не бе въздействало на сърцето и не бе очистило живота. Изтичането на времето бе добре пресметнато, за да разкрие такива сърца. Те първи се отвърнаха и започнаха да осмиват натъжените, разочаровани хора, които действително обичаха явяването на своя Спасител. Видях Божиата мъдрост в това, че изпитва Своя народ и му дава проникателно изпитание, за да открие онези, които биха се свили и отстъпили назад в часа на изпитанието.“

„Исус и цялото небесно войнство гледаха със съчувствие и любов към онези, които със сладостно очакване копнееха да видят Онзи, Когото душите им обичаха. Ангели витаеха около тях, за да ги подкрепят в часа на тяхното изпитание. Онези, които бяха пренебрегнали да приемат небесната вест, бяха оставени в тъмнина, и Божият гняв се разпали против тях, защото не искаха да приемат светлината, която Той им бе изпратил от небето. Тези верни, разочаровани люде, които не можеха да разберат защо техният Господ не дойде, не бяха оставени в тъмнина. Отново те бяха насочени към своите Библии, за да изследват пророческите периоди. Ръката на Господа бе отстранена от числата и грешката бе обяснена. Те видяха, че пророческите периоди достигат до 1844 година и че същите доказателства, които бяха представили, за да покажат, че пророческите периоди завършват през 1843 година, доказваха, че те приключват през 1844 година. Светлина от Божието Слово озари тяхното положение и те откриха време на забавяне — „Ако се забави [видението], чакай го“. В любовта си към непосредственото идване на Христос те бяха пренебрегнали забавянето на видението, което бе предназначено да изяви истински чакащите. Отново те имаха определен момент във времето. Но видях, че мнозина от тях не можеха да се издигнат над тежкото си разочарование, за да притежават онази степен на ревност и енергия, която бе белязала вярата им през 1843 година.“

„Сатана и неговите ангели тържествуваха над тях, а онези, които не искаха да приемат вестта, поздравяваха себе си за своето далновидно разсъждение и мъдрост, задето не бяха приели заблудата, както я наричаха. Те не осъзнаваха, че отхвърлят Божия съвет против самите себе си и че действат в съюз със Сатана и неговите ангели, за да смущават Божия народ, който живееше според изпратената от небето вест.“

„Вярващите в тази вест бяха потискани в църквите. За известно време онези, които не желаеха да приемат вестта, бяха възпирани от страх да изразят чувствата на сърцата си; но изтичането на времето разкри истинските им чувства. Те желаеха да заглушат свидетелството, което очакващите се чувстваха принудени да носят — че пророческите периоди се простираха до 1844 година. С яснота вярващите обясняваха грешката си и излагаха причините, поради които очакваха своя Господ през 1844 година. Техните противници не можеха да приведат никакви доводи срещу силните основания, които бяха представени. Но гневът на църквите се разпали; те бяха решени да не слушат доказателствата и да изключат свидетелството от църквите, за да не могат и другите да го чуят. Онези, които не смееха да скрият от другите светлината, която Бог им беше дал, бяха изключени от църквите; но Исус беше с тях и те се радваха в светлината на Неговото лице. Те бяха приготвени да приемат вестта на втория ангел.“ Early Writings, 235–237.

Току-що изложената история описва, наред с други неща, опитността от 18 юли 2020 г.; но въпросът, който желая да разгледаме, е, че разбирането, представено чрез вестта на Среднощния вик, както бе дадена от Самюъл Сноу на лагерното събрание в Ексетър, е представено не от историческото дело на Сноу, а от действието на ръката на Господа. Неговата ръка бе покривала една грешка и едва когато Той отдръпна ръката Си, милеритите можаха тогава да разберат своето разочарование, а също и да разберат, че са били в периода, представен като времето на забавянето.

Отдръпването на Неговата ръка е жизненоважен елемент в опита на учениците, които бяха на пътя за Емаус. То предобразява края на периода, известен като времето на забавянето, и завършва с разбирането, представено от вестта на Среднощния вик. И все пак образът на Емаус се развива след кръста, който представлява Голямото разочарование, а не първото разочарование при смъртта на Лазар.

И ето, двама от тях в същия ден отиваха в едно село, наречено Емаус, което беше на около шестдесет стадия от Йерусалим. И разговаряха помежду си за всичко онова, което бе станало. И стана така, че докато беседваха и разискваха, Сам Исус се приближи и тръгна с тях. Но очите им бяха възпрепятствани, за да не Го познаят. И Той им каза: Какви са тия разговори, които водите помежду си, докато вървите и сте наскърбени? Лука 24:13–16.

Думата „очи“ в този пасаж обозначава зрение — повече от самия телесен орган. Думата „задържани“ означава сила. Учениците не бяха в състояние да разберат видението на кръста, защото Христос бе покрил способността им да виждат пророческото видение за кръста. Ръката на Христос е символ на Неговата сила. Скръбта, която Исус разпозна, изразяваше голямото им разочарование. След по-нататъшно обсъждане от страна на разочарованите ученици, Христос започна да говори.

Тогава им каза: О, безумни и мудни по сърце да вярвате на всичко, което са говорили пророците! Не трябваше ли Христос да пострада това и да влезе в славата Си? И като почна от Моисей и от всички пророци, Той им изясняваше във всички Писания онова,

което се отнасяше до Него. И те се приближиха до селото, накъдето отиваха; а Той се престори, че отива по-нататък. Но те Го задържаха настоятелно, като казаха: Остани с нас, защото е към вечер, и денят преваля. И Той влезе да остане с тях. Лука 24:25–29.

Исус наставляваше учениците, като използваше „истористкия“ метод на библейско тълкуване, проследявайки пророческите линии от Мойсей нататък през свещената история, за да бъде разпозната историята на кръста. Исус използваше линиите на миналата пророческа история, които представляват древните пътеки и методологията на „ред по ред“, за да настави разочарованите ученици. Когато изглеждаше, че ще продължи пътя Си без тях, те Го принудиха да влезе и да остане с тях. Те се намираха във времето на забавянето, а Христос се канеше да отмахне ръката Си от очите им. Когато ръката Му бъде отмахната, времето на забавянето щеше да приключи, и когато се втурнаха през тъмнината обратно към Йерусалим и при единадесетте ученици, те станаха прообраз на бързината, с която се предава вестта на Среднощния вик.

И стана, когато седеше на трапезата с тях, взе хляба, благослови го, разчупи и им подаде. И очите им се отвориха, и те Го познаха; а Той стана невидим за тях. Лука 24:31.

Исус отдръпна ръката Си, която бе държала разбирането им за пророческото видение, и когато стори това, те Го познаха. Исус им бе донесъл вестта на Среднощния вик и те я приеха, докато се хранеха, защото всяка вест трябва да бъде изядена. Те незабавно се втурнаха „като приливна вълна по цялата земя“, за да известят единадесетте ученици.

И казваха един на друг: Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и когато ни отваряше Писанията? И в същия час станаха и се върнаха в Ерусалим, и намериха единадесетте събрани заедно, и онези, които бяха с тях, които казваха: Господ наистина възкръсна и се яви на Симон. А те разказаха за станалото по пътя и как Го познаха при разчупването на хляба. И като говореха това, Сам Исус застана сред тях и им каза: Мир вам. А те, смутени и уплашени, мислеха, че виждат дух. И Той им каза: Защо сте смутени? И защо се надигат такива мисли в сърцата ви? Виждате ръцете Ми и нозете Ми, че съм Аз Самият; допрете се до Мен и виждете, защото дух няма плът и кости, както виждате, че Аз имам. И като каза това, показва им ръцете и нозете Си. А понеже от радост още не вярваха и се чудеха, Той им каза: Имате ли тук нещо за ядене? И те Му дадоха късче печена риба и от медена пита. И Той взе и яде пред тях. И каза им: Това са думите, които ви говорих, когато още бях с вас, че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мен в Моисеевия закон, в пророците и в псалмите. Тогава им отвори ума, за да разбират Писанията. Лука 24:32–45.

Както и с учениците по пътя за Емаус, Исус представя вестта чрез свещените истории от миналото в Библията, за да обясни историята на Своята смърт и възкресение, и Той направи това, като им даде пример с ядене. Божият народ трябва да изяде вестта. В тяхната несигурност и скръб Исус довежда до край времето на отлагане, което се простираше от Неговата смърт до Неговото възкресение, възнесение и завръщане, като отваря разбирането им за вестта на настоящата истина, която се основаваше върху свещените истории от миналото, събрани заедно ред след ред.

Следователно двамата ученици по пътя към Емаус (представляващи втория ангел, който е присъединен и овластен от вестта на Среднощния вик) отъждествяват времето на забавяне, последвало кръста, с времето на забавяне, което е предшествало Среднощния вик.

Следователно разочарованието на учениците представлява първото разочарование в пророческата линия, а не голямото разочарование.

След това разказът за Емаус се повтаря с разочарованите единадесет ученици. Исус се присъединява към тях, наставлява ги относно изпълнението на пророческото слово чрез методологията на „историцизма“ и после отваря разума им, докато се хранят. Началото на разказа определя края на разказа. След това Исус излага трето свидетелство за факта, че разочарованието от кръста може пророчески да бъде приложено към първото разочарование. Той дава третото свидетелство за структурата на историята, като им казва да останат в Йерусалим, докато приемат сила отгоре.

И им каза: Така е писано, и така подобаваше Христос да пострада и да възкръсне от мъртвите на третия ден; и в Неговото име да се проповядват покаяние и опрощение на греховете между всички народи, като се започне от Йерусалим. А вие сте свидетели на това. И ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Моя Отец; а вие стойте в град Йерусалим, докле се облечете със сила отгоре. И ги изведе вън до Витания; и като дигна ръцете Си, благослови ги. И когато ги благославяше, отдели се от тях и се възнесе на небето. А те Му се поклониха и се върнаха в Йерусалим с голяма радост; и бяха непрестанно в храма, като хвалеха и благославяха Бога. Амин. Лука 24:46–53.

Илюстрацията с учениците по пътя за Емаус посочва време на изчакване, което започна при Неговата смърт и продължи, докато Той бе възкресен и се възнесе при Своя Отец. Времето на изчакване за учениците от Емаус приключи, когато вестта за събитията на кръста бе утвърдена чрез метода на събирането заедно на линиите на миналите свещени истории, правило върху правило. Тогава учениците понесоха вестта толкова бързо, колкото изобщо можеха да я понесат. След това Исус се среща с единадесетте ученици; отново е направена препратка към яденето на храна, правило върху правило е използвано, за да бъде доказана вестта, и както при учениците от Емаус, Той тогава отваря разума им и се оттегля. Но не преди да посочи историята на изчакването в Ерусалим, докато времето на изчакване завърши с идването на Светия Дух на Петдесетница.

Когато Исус каза на Своите ученици да останат в Йерусалим, това беше краят на разказа за пътя към Емаус. Началото на разказа представляваше разочарование, последвано от време на изчакване, последвано от откровение на истината, представляващо вестта на Среднощния вик. Това откровение на истината се осъществи, когато Христос отстрани ръката Си, която бе „удържала“ очите на учениците. Това е началото на разказа, а средата на разказа се повтаря в същия разказ, когато Христос премахна разочарованието на единадесетте ученици, като им се откри и отвори разума им за Своего Слово. След това идва последно свидетелство на същата пророческа структура, която започва с първото разочарование, а не с голямото разочарование.

Историята от Емаус до Петдесетница предоставя три свидетелства за първото разочарование, времето на забавянето и Среднощния вик, но действителното разочарование, което е ориентирът в началото на всяко от трите свидетелства, всъщност е второто разочарование, а не първото. Да се разпознае, че ориентирът, който е Голямото разочарование в милеритската история, се използва, за да илюстрира първото разочарование в милеритската история, е съществено за разбирането на повествованието, което откриваме в четирите глави на Йоан, развиващи се между яденето, което се състоя на Тайната вечеря, и ареста в полунощ в Гетсиманската градина. Струва си да се отбележи, че когато Исус се яви на единадесетте ученици и яде с тях, Той попита: „Защо сте смутени? и защо възникват помисли в сърцата ви?“

Точно след като бе ял Последната вечеря в книгата на Йоан, откъсът, който предстои да разгледаме, започва с думите на Христос към тях: „Да се не смущава сърцето ви.“ В рамките на пет дни те бяха забравили именно тази заповед. Четиринадесета до седемнадесета глава от Евангелието според Йоан представлява първото разочарование от 18 юли 2020 г., което въвежда време на забавяне, водещо до Откровението на Исус Христос, което бива разпечатано непосредствено преди да се затвори изпитателното време, и представлява вестта на Среднощния вик. Тази вест въвежда период от време, който е бил предобразен от движението на седмия месец и също е предобразен от устрема на учениците за Емаус към Йерусалим в глухата нощ. Тази история е онова, което е представено от трите еврейски букви, които Христос употреби, за да представи Себе Си като „Истината“.

Именно в повествованието на тези четири глави от Йоан откриваме не само, че делото на Светия Дух е определено като същите стъпки на самото това слово, но и най-силното доказателство в подкрепа на твърденията, които сега се излагат — че окончателното изпълнение на вестта на Среднощния вик сега бива постепенно представяно на лагерното събрание в Ексетър от дванадесети до седемнадесети август. Когато вестта бъде най-сетне разпозната от чакащите светии, светът ще бъде хвърлен в кризата на неделния закон, докато тези вестители отнасят последната предупредителна вест на „последните дни“ към един умиращ свят.